

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΚΓ΄
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1257

Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων
7 Μαΐου 2006

Συντάκτης † ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ὁ ἀγαπῶν τολμᾷ

«Εἰς τὸ μνημᾶ σε ἐπεζήτησεν ἐλθοῦσα τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ· μὴ εὐροῦσα δὲ ὠλοφύρετο κλαυθμῷ βοῶσα· Οἶμοι, Σωτὴρ μου, πῶς ἐκλάπησ, πάντων Βασιλεῦ;...» (Παρακλ. γ΄ ἤχ., αἰν.)

ΝΟΕΡΩΣ, ἀγαπητοί μου, εὐρισκόμεθα στὸ Γολγοθᾶ. Εἶνε ἡ ὥρα 3 μετὰ μεσημβριάν τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς. Ὁ Ἔσταυρωμένος, ἀφοῦ ἤπιε ὡς τὴν τελευταία σταγόνα τὸ πικρὸ ποτῆρι, ποῦ πικρότερο δὲν ἤπιε ἄνθρωπος, ἔγειρε τὴν κεφαλὴ καὶ παρέδωσε τὸ πνεῦμα στὸν οὐράνιο Πατέρα. Στιγμὴ συγκλονιστικῆ. Καὶ ἐνῶ ἡ ψυχὴ του κατεβαίνει στὸν ἄδη, γιὰ νὰ κηρύξη καὶ στὰ ἐκεῖ πνεύματα τὸ ἄγγελμα τῆς λυτρώσεως, στὸ σῶμα του, σὲ ὀλόκληρο τὸ σῶμα, ἀπλώνεται ἡ ὠχρότης τοῦ θανάτου. Τὰ χέρια ἐκεῖνα, ποῦ ὅπου ἄγγιζαν ἔκαναν καὶ τίς πέτρες νὰ τινάζουν ῥόδα (τυφλοὺς νὰ βλέπουν, κουφοὺς ν' ἀκούνε, λεπρούς νὰ καθαρίζονται, νεκροὺς ν' ἀνασταίνονται), μένουν ἀσάλευτα. Τὰ πόδια ἐκεῖνα, ποῦ ἔτρεχαν κάτω ἀπὸ τίς καυστικὲς ἀκτῖνες νὰ φέρουν τὸν Ἰησοῦ καὶ στὰ πλέον ἀπομεμακρυσμένα σημεῖα τῆς Ἁγίας Γῆς γιὰ νὰ κηρύξη τὴν ἀλήθεια, εἶνε τώρα ἀκίνητα, μαρμαρωμένα. Τὸ στόμα ἐκεῖνο, ἀπ' τὸ ὁποῖο βγήκαν ἀστεῖρευτοὶ ποταμοὶ θείας διδασκαλίας, σιγᾶ. Τὰ μάτια ἐκεῖνα, μὲ τὰ ὁποῖα κοίταξε τὸν Πέτρο καὶ τὸν ἔκανε νὰ συναισθανθῇ τὴν πῶσι του καὶ ν' ἀναλυθῇ σὲ δάκρυα, σβήνουν. Καὶ ἡ καρδιὰ ἐκεῖνη, ποῦ περιέκλειε ἕναν ὠκεανὸ ἀγάπης, παύει νὰ πάλλη. Ὁ Ἰησοῦς νεκρός. Οὐρανὲ καὶ γῆ, βυθιστῆτε στὸ πένθος!

Σύμφωνα μὲ τὸ νόμο τῆς Ῥώμης, ὅσοι καταδικάζονταν στὸ σταυρικὸ θάνατο, δὲν ἐπιτρέπταν νὰ ταφοῦν· κανεὶς δὲ μπορούσε νὰ τοὺς πλησιάσῃ, τὰ σώματά τους ἔμεναν νεκρὰ πάνω στοὺς σταυρούς. Καὶ παρουσιαζόταν τότε θέαμα ἀπαίσιο· σκυλιὰ πεινασμένα καὶ ὄρνεα νὰ ὀρμοῦν, νὰ κομματιάζον τὰ σώματα τῶν καταδίκων, καὶ τέλος ν' ἀπομένουν μόνο οἱ

σκελετοί. Ἔτσι διέταζε ὁ νόμος. Ἄλλ' ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἰουδαϊκὰ ἔθιμα ἦταν ἁμαρτία νὰ παραμεινῇ κανεὶς ἄταφος, ἡ Ῥώμη ἐπέτρεπε τὴν ταφὴ τῶν Ἰουδαίων.

Ἦδη πάνω στὸ σταυρὸ μένει ἄψυχο τὸ ἄχραντο σῶμα τοῦ Κυρίου. Ποιὰ σπλαχνικὰ χέρια θὰ τὸ κατεβάσουν γιὰ νὰ τὸ ἐνταφιάσουν;

Ἐρημοὶ καὶ γυμνοὶ οἱ βράχοι τοῦ Γολγοθᾶ. Ὅλοι ὅσοι ἀνέβηκαν ἐκεῖ γιὰ τὴν σταύρωσι ἔχουν τώρα ἐπιστρέψει στὴν πόλι. Καμμιά ἄλλη φωνὴ δὲν ἀκούγεται παρὰ μόνο κάπου - κάπου σπαρακτικὲς κραυγὲς τῶν δύο ληστών ποῦ σταυρώθηκαν μαζί μὲ τὸν Ἰησοῦ καὶ οἱ ἄγριοι κρωγμοὶ ἀρπακτικῶν ὀρνέων ποῦ ἐτοιμάζονται νὰ ἐπιπέσουν στὶς σάρκες. Κανεὶς δὲν πλησιάζει στὸ Γολγοθᾶ γιὰ ν' ἀποδώσῃ τίς τελευταῖες τιμὲς σ' ἐκεῖνον ποῦ εὐεργέτησε ὅλους. Ποῦ εἶνε οἱ τυφλοὶ ποῦ τοὺς χάρισε τὸ φῶς, νὰ ἔρθουν νὰ τοῦ κλείσουν τὰ μάτια; Ποῦ εἶνε οἱ λεπροὶ ποῦ μὲ τὸ ἄγγιγμα τῶν δακτύλων του καθάριστῃκαν, νὰ ἔρθουν νὰ τοῦ καθάρισουν τὰ χέρια ἀπὸ τὸ αἷμα; Ποῦ εἶνε οἱ παράλυτοι ποῦ ἀνῶρθωσε, νὰ ἔρθουν νὰ τοῦ πλύνουν τὰ ματωμένα πόδια; Οἱ ὦρες περνοῦν καὶ κανεὶς δὲν φαίνεται. Οὔτε ὁ Πέτρος, ὁ πιὸ τολμηρὸς, ποῦ ἔλεγε «Καὶ τὴν ψυχὴ μου θὰ θυσιάσω γιὰ σένα» (Ἰωάν. 13,37).

Ἄλλ' εὐλογητὸς ὁ Θεός! Πρὸς τὸν Γολγοθᾶ ἀναβαίνει μιὰ συνοδεία ἀνθρώπων μὲ ἐπὶ κεφαλῆς ἕναν ἄνδρα ποῦ τὸ ὄνομά του θὰ γίνῃ πασίγνωστο· εἶνε ὁ **Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας**. Ἦταν κι αὐτὸς βουλευτῆς, μέλος τοῦ μεγάλου συνεδρίου, ποῦ τὴ νύχτα τῆς Μεγάλης Πέμπτης συνῆλθε ἐκτάκτως καὶ κατεδίκασε τὸν Ἰησοῦ. Ἦταν πλούσιος, ἀπὸ μεγάλη οἰκογέ-

νεια καὶ μὲ σπουδαία ὑπόληψι καὶ τιμῇ· γι' αὐτὸ ἔγινε καὶ μέλος τοῦ συνεδρίου. Αὐτὸς δὲ συμφώνησε μὲ τὴν ἀπόφασί τους, δὲν εἶχε ὁμως καὶ τὸ θάρρος νὰ ἐλέγξῃ τοὺς δολοφόνους ἐκείνους δικαστάς. Ἄλλ' ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐξέπνευσε, πήρε τὴν ἀπόφασιν ἵνα ἀποδώσῃ αὐτὸς τὶς τιμὰς στὸ μεγάλο Νεκρό. Δὲν χάνει χρόνο. Ἀνεβαίνει στὸ πραιτώριο, παρουσιάζεται στὸν Πιλάτο καὶ ζητεῖ τὸ σῶμα. Παίρνει τὴν ἄδεια, ἀγοράζει σινδόνα καθαρὰ καὶ ἀρώματα, καὶ μαζὶ μὲ τὸ **Νικόδημο** τρέχει στὸ Γολγοθᾶ. Ἐκεῖ ἀποκαθλώνει καὶ κάπου κοντὰ ἐνταφιάζει τὸ ἅγιο σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὑστερα ἀπὸ λίγο ὁ ἥλιος ἔρριχνε τὶς τελευταῖες του ἀκτίνες στὸ λόφο. Ἔτσι, χάρις στὸν Ἰωσήφ καὶ τὸ Νικόδημο, ἐτάφη ὁ Χριστός.

Οἱ μαθηταὶ εἶχαν κρυφτῆ ἀπὸ τὸ φόβο. Ἄλλὰ κάπου, σὲ μιὰ γωνιά, κάποιοι ἄλλοι ἀγρυννοῦν. Εἶνε μαθήτριες τοῦ Κυρίου. Αὐτές, ἀπὸ τὴ μεγάλη **ἀγάπη** ποὺ εἶχαν στὸν Κύριο, ἀψηφοῦν κάθε κίνδυνο καὶ φόβο, κι ἀποφασίζουν νὰ πάνε στὸ μνήμα τοῦ Ἰησοῦ γιὰ νὰ μωρῶσουν τὸ σῶμα του. Ποιὲς εἶνε αὐτές;

Εἶνε οἱ **μυροφόρες** γυναῖκες, τὶς ὁποῖες τιμᾶ σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας. Αὐτές, προτοῦ ἀνατελεῖ ὁ ἥλιος τῆς Κυριακῆς κι ἀφοῦ εἶχαν ἀγοράσει ἀρώματα, ξεκίνησαν γιὰ τὸ μνήμα. Ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ πλησιάζει στὴν εἴσοδο τοῦ κενοῦ μνημείου καὶ κλαίει – συγκινητικὸ θέαμα. Ἄλλὰ ἡ θλιμμένη ψυχὴ τῆς πρόκειται τώρα νὰ δοκιμάσῃ μεγάλη χαρὰ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ρίχνει ἓνα βλέμμα μέσα στὸ μνημεῖο καὶ βλέπει δύο ἀγγέλους μὲ λευκὰ ἐνδύματα. Αὐτοὶ τὴν ἐρωτοῦν· —*«Γύναι, τί κλαίεις;»*. Πνιγμένη στὰ δάκρυα ἀπαντᾷ· —*Κλαίω, διότι «ἤραν τὸν Κύριόν μου (τοῦ τάφου), καὶ οὐκ οἶδα ποῦ ἔθηκαν αὐτόν»*. Καθὼς γυρίζει, βλέπει τὸν Ἰησοῦ νὰ στέκεται πίσω τῆς, χωρὶς ὁμως νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ. Ἀκούει καὶ ἀπὸ τὸ στόμα του τὰ ἴδια λόγια· —*«Γύναι, τί κλαίεις; τίνα ζητεῖς;»*. Ἡ Μαρία νομίζει ὅτι εἶνε ὁ κηπουρὸς καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τῆς πῆ ποῦ ἀπέθεσε τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου γιὰ νὰ τὸ πάρῃ (νομίζει ὅτι, ἐὰν τῆς τὸ δώσῃ, μπορεῖ νὰ τὸ σηκώσῃ μόνη τῆς· ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Κύριο δὲ βλέπει καμμία δυσκολία). Ἀντὶ ἀπαντήσεως ἀπὸ τὰ θεϊκὰ χεῖλη ἀκούγεται μιὰ γνώριμη λέξις· —*«Μαρία»*. Τότε καταλαβαίνει, ὅτι εἶνε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος τὸν ὁποῖο ζητοῦσε, ἀναστημένος. Ἀμέσως πέφτει στὰ γόνατα καὶ ζητεῖ νὰ καταφιλήσῃ τὰ ἄχραντα πόδια του, ἀλλὰ ὁ Κύριος τῆς λέει· —*«Μὴ μου ἅπτου»*, μὴ μ' ἀγγίζεις, ἀλλὰ πήγαινε ν' ἀναγγείλῃς τὴν ἀνάστασιν τοὺς μαθητάς. Ἐρχεται τότε ἡ Μαρία

ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἀναγγέλλει τοὺς μαθητάς, ὅτι εἶδε τὸν Κύριο (Ἰωάν. 20, 13-18).

* * *

Ἄς μιμηθοῦμε, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, κ' ἐμεῖς τοὺς ἁγίους αὐτοὺς ἄνδρες καὶ γυναῖκες τόσο στὴν **ἀγάπη πρὸς τὸ Χριστὸ** ὅσο καὶ στὴν **τόλμη καὶ τὸ θάρρος** τους. Γιὰ νὰ δοῦμε ἐὰν ἔχουμε τὶς ἀρετὲς αὐτές, ἄς ἐξετάσουμε τὸν ἑαυτὸ μας σὲ μερικὲς κρίσιμες ὥρες.

Ἔχεις λ.χ. **ταξίδι**. Προτοῦ ν' ἀναχωρήσῃς κάνεις τὸ σταυρὸ σου, ἢ μήπως ντρέπεσαι τοὺς ἄλλους; Κι ὅταν περνᾷς ἔξω ἀπὸ ἐκκλησία ἔχεις τὴν τόλμη νὰ σηκώσῃς τὸ χέρι σου νὰ κάνῃς τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, ἢ μήπως δισταζεις φοβούμενος τὰ σχόλια τοῦ κόσμου; Ἐὰν τὸ χέρι σου μένη ἀκίνητο, δὲν ἀγαπᾷς τὸν Κύριο.

Στὸν κύκλο ποὺ ζῆς καὶ ἐργάζεσαι κάποια στιγμὴ ἀκούγεται μιὰ **βλασφημία**. Στὸ φρικτὸ ἐκεῖνο ἄκουσμα ἐσὺ τί κάνεις; Διαμαρτύρεσαι γιὰ τὴν προσβολή, ἢ μήπως σιωπᾷς καὶ ἀνέχεσαι τὴν ἀσέβεια; Ἄν ὑβρίζαν τὸν πατέρα ἢ τὴ μητέρα σου, δὲν θὰ τὸ ἀνεχόσουν· διότι τοὺς ἀγαπᾷς καὶ δὲν δέχεσαι νὰ τοὺς προσβάλλουν. Ἄλλὰ οἱ γονεῖς μας, ὅσο καλοὶ καὶ ἀξιοσέβαστοι κι ἂν εἶνε, εἶνε ἀνθρωποὶ ἀμαρτωλοὶ. Καὶ ἂν τοὺς ἀγαποῦμε καὶ τοὺς ὑπερασπιζώμεθα μία φορὰ, ἄπειρες φορὲς περισσότερο πρέπει νὰ ὑπερασπιζώμεθα τὰ θεῖα πρόσωπα καὶ τὰ ἱερὰ πράγματα ὅταν προσβάλλωνται. Διαφορετικά, μὲ τὰ λόγια μόνο λέμε ὅτι ἀγαποῦμε τὸ Χριστὸ, ἐνῶ μὲ τὰ ἔργα τὸν ἀρνούμεθα.

Βρίσκεσαι κάποτε σὲ κύκλο μορφωμένων. ἄλλ' ἐκεῖ λέγονται λόγια ποὺ ἀποτελοῦν **ἐμπαιγμὸ τῆς πίστεως** τοῦ Χριστοῦ. Ἐσὺ πῶς δέχεσαι τὶς ἐκδηλώσεις αὐτές; Ἀνοίγεις τὸ στόμα σου καὶ ὑπερασπίζεσαι τὴν πίστι σου, ἀποστομώνεις τοὺς ἴταμοὺς καὶ ἀσεβεῖς ἐμπαικτάς; ἢ μήπως δειλιάζεις καὶ ἀφήνεις τὴν ἀγία μας πίστι νὰ διασύρεται ἀπὸ τοὺς δῆθεν μορφωμένους; Ἄν ἀγαπᾷς τὸν Κύριόν σου, μὴ δισταγῆς νὰ συγκρουσθῆς μὲ τοὺς θεωρουμένους ἐπιστήμονας.

Ἴδού, ἀγαπητοί μου, ποῦ πρέπει νὰ μοιάσουμε στὸν Ἰωσήφ, στὸ Νικόδημο καὶ στὶς μυροφόρες. Νὰ τοὺς μοιάσουμε στὴν ἀγάπη πρὸς τὸ Χριστὸ, στὴν τόλμη καὶ στὴν αὐτοθυσία. Εἶθε, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Κυρίου καὶ τὴν πνευματικὴ καλλιέργεια, νὰ βγοῦν καὶ μέσα ἀπὸ τὴ γενεὰ μας νέοι Ἰωσήφ, Νικόδημοι καὶ μυροφόρες, ποῦ θ' ἀγαπήσουν τὸν Κύριον ὅπως ἐκεῖνοι. Ὁ ἀγαπῶν τολμᾷ καὶ «ὁ τολμῶν νικᾷ».

† **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**